No. 76. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 24 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Toen het nieuwe conversie-ontwerp in de afdeelingen der Tweede Kamer behandeld werd, lieten bijna alle afdeelingen den wensch vernemen dat men nu eindelijk tot de herziening der grondwet zoude toetreden. Men had vrijwillig afstand gedaan van de houding, in welke men kon vorderen; men daalde af tot smeeken. De bede heeft het gevolg gehad, dat men kon verwachten: zij is geen enkel antwoord waardig gekeurd.

Hebben wij te veel gezegd toen wij in de aanneming der wet, in de volteekening der leening de nederlaag zagen der vrijzinnige beginselen, de zegepraal van een door de natie veroordeeld stelsel. Wij hebben medelijden met hen, die aan dien aandrang der Tweede Kamer op grondwetsherziening eene zekere toejuiching schonken, die eenige hoop voedden, dat de regering aan de gewillige vertegenwoordiging het loon harer gehoorzaamheid en volgzaamheid niet onthouden zoude; want zij kennen de stelsels niet, die hier in strijd zijn; zij kennen de menschen niet, wier staatkundig bestaan van de opvolging van het eene afhangt.

Juist om eene noodzakelijke grondwets-herziening te ontgaan heeft de natie hare schatkisten moeten openen; en men zoude kunnen gelooven dat, nu het geld verkregen is, die grondwets-herziening zoude worden toegestaan.

Wat de Minister standvastig weigerde, toen alles op het spel stond en geen prijs te duur scheen om de stemmen der vertegenwoordigers voor het wets-ontwerp van leening en heffing te winnen, zou hij toestaan nu de zegepraal behaald is; nu de Staten-Generaal alles gegeven heeft, wat zij in lang zal kunnen geven en men met betrekkelijke onverschilligheid hun al of niet toetreden tot latere ontwerpen kan afwachten?

Wat hij afsloeg toen misschien zijne portefeuille in gevaar was, zou hij toegeven nu hij vaster dan ooit in den zadel zit?

Men zou de eisch geweigerd hebben toen het bankroet dreigde; en men zou de nederige bede verhooren nu de schatkist gevuld is.

Zoo er wezenlijk iemand eenvoudig genoeg geweest is om die hope te voeden en in die verwachting in te schrijven voor de vrijwillige leening, hij beklage zich over het gestorte geld en geve zijne verwachtingen voor lang op.

Wij voor ons hebben het aanstonds gezegd en verklaren het bij herhaling: voor het oogenblik is het spel verspeeld, de kans verkeken; wij zijn niet blind genoeg om ons onze nederlaag te ontveinzen. De gebeurtenissen der laatste maanden hebben ons geleerd, niet slechts dat de meerderheid onzer vertegenwoordiging niet instemt met de meerderheid der natie; zulk eene overeenstemming zou bij het vigerende kiesstelsel niet slechts eene toevalligheid zijn, maar zelfs eene onwaarschijnlijkheid; maar daarenboven dat bij het Nederlandsche volk nog weinig belangstelling en doorzigt in het staatkundige, nog bijna niets van wat men *politiek leven*, *politieke geest* noemt, bestaat. Die ontdekking heeft ons bedroefd; zij is de voorname reden waarom de volteekening ons leed was.

Zoo verre wij er echter van af zijn dat gebrek te verbloemen, zoo verre zijn wij er van af het te wijten aan ons volkskarakter. Den *Tydgenoot* c. s., die die politieke onverschilligheid als eene liefelijke vrucht onzer nationaliteit aanprijst, verwijzen wij naar de dagen onzer glorie en vragen of er destijds een volk was, waakzamer voor zijne belangen, naijveriger op zijne vrijheid dan de republiek der zeven provinciën. Eens stond Nederland aan de spitse der volkeren waar het hervorming en vrijheid gold; thans zijn wij bijna de meest achterlijke der natien van Westelijk Europa. Men zegge niet dat de Nederlander als Nederlander onverschillig zij voor vrijheid, afkeerig van hervorming; want dat zoude het schrikkelijkste vonnis zijn, dat over een volk kan worden uitgesproken.

Wij willen alle de oorzaken niet opsporen, waaraan de oogenblikkelijke verdooving en verflaauwing van onzen volksgeest te wijten is; maar wij vinden er reeds eene voorname in ons kiesstelsel. Duvergier de Hauranne, die zeker een bevoegd regter is, waar het constitutionele beginselen geldt, zegt ergens: « *Les élections à plusieurs degrés ont toujours été un moyen à peu près infaillible d'éteindre et d'amortir l'esprit public.*" Eene staatsinrigting die op eene zoo grove fictie berust als de onze, is doodelijk voor alle politieke ontwikkeling. Eene vertegenwoordiging die haar mandaat niet van het volk ontleent is noodlottiger dan geene; en zoo men algemeen erkent dat eene absolute monarchie den volksgeest doodt en verstikt, dan vereenigen wij ons ten volle met de woorden van een' anderen Franschen publicist: « *Rien n'est plus absolu qu'un pouvoir qui au nom d'une nation fictive peut commander des sacrifices à une nation réelle.*"

Niet in ons volkskarakter, maar in onze instellingen zoeke men de oorzaak der leemte die wij aanwezen. Maar diezelfde verslappende invloed, die door die instellingen wordt uitgeoefend, is de voorname hinderpaal, die hunne hervorming in den weg staat. Wij gaan in een cirkel rond en zouden wanhopen aan onze redding, wanneer wij niet geloofden, dat ook in het staatkundige de waarheid eindelijk doorbreekt en allen helder wordt; en dat de pogingen eener regering om zich als een bolwerk te stellen tegen den aandrang der groote staatkundige beginselen, die het roemrijke erfdeel zijn onzer eeuw, slechts haar en niet aan die beginselen ten verderve kan zijn.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 16. Junij. De spoortrein welke ll. Maandag van Saint Etienne vertrok, heeft een schok ondervonden tusschen Rivre-de-Gier en Givors. De locomotief was buiten het spoor geraakt; daar men zich echter gelukkig in eenen hollen weg bevond, werd de trein door de helling tegengehouden, niettegenstaande de locomotief drie of vier ellen hoog tegen dezelve was opgeloopen. De twee eerstvolgende voertuigen waren de eenigste welke mede buiten het spoor raakten. De passagiers klommen af. Een akelig schouwspel bedroelde hen die zich reeds geluk wenschten van er goed te zijn afgekomen. De machinist *André Toussaint Berniset* lag op den grond uitgestrekt, met zijne twee beenen onder de locomotief geklemd en bepaaldelijk onder het rad, dat aanmerkelijk in den grond gezakt was. Deze ongelukkige gaf in dien toestand de noodige aanwijzigingen, waar men de windaasen kon vinden en hoe men die moest aanbrengen, om de locomotief op te heffen, om hem te verlossen. Alle moeite was vergeefs; men kon zulk eene zware massa niet opheffen, en moest den grond uitdelven, om den machinist te ontzetten. Hier ging een kwartier uurs mede verloren, gedurende welken tijd *Berniset* een' voorbeeldeloozen moed aan den dag leide. Op een arm zich opheffende, bestuurde hij de werkzaamheden; en toen hij door de pijnen overwonnen en door de hitte des ketels afgemat, zich liet nedervallen, antwoordde hij degenen, welke hem moed in wilden spreken: het is niets voor mij, maar voor mijne vrouw en ongelukkige kinderen. Eindelijk werd hij losgemaakt, en het eene been gekneusd het andere afgesneden gevonden. Naar Givors overgebragt zijnde, heeft hij aldaar onmiddelijk de afzetting ondergaan, doch met leedwezen vernemen wij dat hij des anderen daags is overleden.

Berniset laat eene weduwe en twee kinderen na. Hij was pas van eene ziekte hersteld en deed nu zijnen eersten togt. Hij was de oudste machinist in dienst van die maatschappij; zijn voorganger was insgelijks het slagtoffer van zijn beroep.

— Opmerkenswaardig is het volgende artikel van de *Revue des deux Mondes*, over 's Konings voorgenomen uitstapje naar Engeland.

« 's Konings reis naar Engeland is thans zeker, ofschoon dezelve tot na de bevalling der Koningin uitgesteld blijft. In Engeland aan wal stappende, zou Koning *Lodewyk-Filips* er voorzeker die hartelijke ontvangst en demonstratien ontmoeten, die de vijand van Polen niet verwachten kon; de bevolkingen zouden zich op zijnen weg verdringen, en op alle punten van het rijk zouden *meetings* worden georganiseerd om hem eene triumphale ontvangst voor te bereiden. De hooge wijsheid van den Vorst, bij wien de belangen van Frankrijk berusten, heeft hem die zegepraal, die noodlottige toejuichingen doen afwijzen: hij wil er zich niet aan blootstellen, van als een aan Engeland verknocht vriend begroet te worden, hij zal aan de vijanden van zijn stamhuis de gelegenheid niet geven, om hierover uit te weiden. Het is op het kasteel van het eiland Wight, dat de Koning het familie-bezoek zal terugbrengen, dat hij op het kasteel van Eu ontvangen heeft, hij zal er zich, zegt men, begeven, aan boord van eene stoomboot, zonder luister en zonder praal, en even zoo naauwgezet, als Koningin *Victoria* zelve dit gedaan heeft, een geheel personeel karakter, aan den door hem gedaan wordende stap, doen behouden. Het land zal zich dankbaar gevoelen over deze gematigdheid, en zou van de ministers gestrenge rekenschap eischen, wegens elke, in eenen anderen geest, ontworpen en volvoerde reis."

— Het ware kenmerk des zeemans is edelmoedigheid, even als dat van den gendarme bestaat in strenge pligtbetrachting. Te Rochefort heeft men de waarheid dezer opmerking, dezer dagen op eene zonderlinge wijze bevestigd gezien. Een matroos, die zijne afbetaling had ontvangen, was hierdoor, zoo als wel eens meer het geval wil zijn, in eene al te vrolijke stemming geraakt en had streken bedreven, om welke een gendarme zich verpligt rekende hem tot zijnen arrestant te moeten verklaren. De matroos, niet minder vrijheidszoon dan rap gezel, kiest het hazenpad, springt van boven van de wallen af in het ruime veld en zet het op een loopen, de gendarme springt hem na en nu begint er eene ware lange jagt. In den weg ligt eene breede sloot, de matroos springt er fiks over, maar den gendarme duikelt er in. De matroos, niets meer achter zich hoorende, ziet om en den droeven toestand van zijn vervolger ontwarende, loopt hij terug, haalt met eigen handen den gendarme uit de sloot en zet hem weder op zijne beenen. — « Pligt boven al," zegt deze, « ik ben u grooten dank verschuldigd, maar ik heb u en gij moet naar het hok." — « Halt," zegt de matroos, « dat zou te sterk zijn," — met een stoot hij den gendarme met eene vlugge zwaai de beenen van onder het lijf en doet hem andermaal in den sloot duikelen; maar zonder zich nu ook weder aan zijne redding te storen, zet hij het met verschen moed op een loopen, en loopt misschien nog.

SPANJE.

— Het gouvernement heeft berigten uit de Havanna, volgens welke 6 Engelschen zijn doodgeschoten, dewijl zij de Negers hebben opgeruid. De slaven, die in opstand waren gekomen, waren den 28. April, ten getalle van 200, ook doodgeschoten, terwijl 400 Negers hetzelfde lot wachtte.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 19. Junij. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, is het ontwerp van wet tot opheffing van het fonds voor de droogmaking van den Zuidplas met 32 tegen 22 stemmen afgestemd, en dat tot verhooging der begrooting over 1844 en 1845, ten behoeve der Vriesche wegen, met 53 stemmen tegen 1 stem aangenomen.

Over beide wetten hebben eenige leden het woord gevoerd, als de heeren *van Goltstein*, *Trezling*, *Jordens*, *van Twist* en *Bruce* tegen de wet nopens de Zuidplas. De heer *van Panhuys* heeft alleen tegen de wet nopens de Vriesche wegen gestemd.

GEMENGDE DINGEN.

De beestensnijder te Assen is door een Hollandsch leeuwenridder afgezet. — Hooge belasting op den brandewijn te Elberfeld. — De Hertog van Angoulême (zegt Chateaubriand) « is in den Hemel zijn waar Vaderland *gaan zoeken*;" blijft de vraag of hij het vinden zal. — De jonge Lowenbach is te Paderborn teruggekomen, maar de Joden hebben de klappen beet. — Z. M. onze geeerbiedigde Koning is met *extra* spoortrein naar 't Loo gekomen en met *buitengewone* spoortrein weder van daar vertrokken. — Een bewoner van de Keizersgracht te Amsterdam klaagt over stank, het Handelsblad geeft er eene verkorte mededeeling

van. — Eene nieuwe terme voor de Dictionaire Parlementaire de la Hollande: «*Verklaren te betreuren.*» Hun EdelMog. hebben verklaard te betreuren; *betreuren te verklaren* zou beter vloeijend en meer uitvoerlijk zijn. — Terwijl Joinville en Lalande de nota's over het Fransche zeewezen schrijven, hebben de Engelschen zes stoombrikken op stapel gezet. — Rappard, de vermaarde Directeur van 's Konings kabinet, de man die zijn kruisje onder de wet van 6 Maart plaatste, is door de Amsterdamsche regtbank *magteloos* verklaard; ZijnEd. is zelfs niet verantwoordelijk voor de stukken die hij contrasigneert; hadden wij het nu niet wel, toen we onlangs vroegen: "welk lipede is toch die mijnheer van Rappard, in de legislative wereld?" — Het zal eerstdaags worden beslist of de grootvorstin Alexandra wezenlijk ziek is of dat men haar ziek *hebben wil.* — Nikolaas heeft te Londen den Poolschen uitgewekenen te vergeefs zijne klinkende meerderheid willen toonen; zij hebben het vorstelijk goud van de hand gewezen! — Kortewog is tot doctor in de regten benoemd; dat zal eerst een advokaat zonder *omwegen* worden. — *Asmodeus* brengt een geheel regement Franschen naar Algiers; nu de boore in het spel komt zal het drama met Abd-el-Kader gedaan zijn. C'est un bon enfant. Abd-el-Kader, zegt Clairillard in «La rue de la Lune,» un bon enfant... dont on ferait ce qu'on voudrait, si on savait le prendre... Mais on ne sait pas le prendre. — Te Silezie is het werkvolk aan het muiten geraakt; de regering werkt de machinerie en de monopolies tegen. — Gezusters Fruit te Amsterdam (H. B.) leveren alles wat tot de luijermand behoort, en zijn bereid zes jonge jufvrouwen grondig onderwijs in het *vak der luyermand* (?) te geven. — Zeer weinig leden van H. Ed M. hebben bij de *waterloosing* gesproken. Waartoe het Atheensche «*frappe, mais écoute*,» indien het laconische «ja" voldoende is en vette posten en bedieningen oplevert voor vrienden en naastbestaanden! — De E. M. H. Rappard, Akerlaken, Snouck, Hurgronje en Buma zijn zur abtritte besteld. — De Koning van Frankrijk bevondt zich onlangs te midden der vertegenwoordigers van den arbeid en het vernuft van zijn land; Z. M. is voornemens eene tweede tooneelvoorstelling te geven; zulke *persévérances* kosten ten minste geene halve milliarden!! — De geestelijke aangelegenheden der kolonie Guatimala worden met den veldheer der Jesuiten geregeld. — De Zwitsers willen geen Jesuiten dulden; wat zijn de smaken toch verschillend. — Te Nijmegen werd onlangs de rust van den Heiligen Lodewijk gestoord; de broeders spraken tot vier ure in den middag; voorts hebben zij tot na middernacht gegeten als poëten en gedronken als muziekanten, zoodat het begin en het einde der plegtigheid volmaakt aan het doel hebben beantwoord. Broeder Boers heeft met handen en voeten de muziek geleid. — In Belgie hebben 25 Staten voor de differentiele regten gestemd; juist hetzelfde getal waarvoor in het gezegende Nederland eene eerezuil in den pekel ligt. — Rabijnen-vergadering te Brunswijk. — Zijne Heiligheid de Paus heeft zich te Weenen, Londen en Parijs geexcuseerd wegens de onlusten welke zijne Staten beroeren. — Te Amsterdam is een tooverbad ontstaan. — De Oost-Indische schuld wordt voor rekening van het moederland geconverteerd; Holland wint de schuld, wie zal eens de Oost-Indien winnen? — In Silezie wordt over de Engelsche slavheid geklaagd. — Madame Lafarge wil in de Christelijke gelatenheid en onderwerping verzachting van straf erlangen! — Geheel Ierland bidt voor D. O'Connell. — De bijdragen voor de Repeal worden aanmerkelijk. — Holland staat op het punt tegenover de Inrigting van Weldadigheid het regt der sterksten uit te oefenen. — Bij Otto te Amsterdam zijn te bekomen: Tabellen om den juisten tijd der bevalling van zwangere vrouwen te berekenen. — De bisschop van Brugge heeft openbare gebeden bevolen, om den Hemel regen af te smeeken. — Prins Lodewijk Napoleon, die nog altijd te Ham opgesloten zit, wil als vrijwilliger tegen Marokko vechten. — Het Fransche hof zal den rouw aannemen wegens den officielen dood van den hertog van Angoulême. — Te Oderberg heeft een twaalfjarig knaapje zijn achtjarig broertje bij ongeluk doodgeschoten. — Keizer Nikolaas heeft te Londen geslapen op stroo voor zijn gezondheid. — Te Middelburg en elders zijn nog vele te-korten op hand tegen de storting. — Een nieuw te kort is ook in Suriname ontdekt à ƒ 114,501,275. — De 16 jarige baron van J. is te Arnhem onder 't baden verdronken. — Bevallen te Barcelona de vrouw eens follenaars van 5 kinderen. — De regtbank te Alkmaar heeft, verschillende van den Hoogen Raad, verklaard, dat men niet verpligt is inkwartiering te ontvangen.

Ingezonden Stukken.

Het gelukkige Nederland.

LOFZANG, *met variatien op eene oude bekende thema.*

O! gelukkig Land dat wij bewonen, laat mij uwen lof bezingen, curieus middelding tusschen eenen autocratischen en constitutionelen regerings-vorm.

O raadsel aller raadsels! Land zonder vertegenwoordiging, en dat toch zoo vele luidschreeuwende vertegenwoordigers bezit.

O Wonderland zonder weêrga, dat een ministerie ontbreekt, en toch verantwoordelijke Ministers bezit, die zich nooit behoeven te verantwoorden.

O Land! waar de Koning en Zijne Ministers, door Staten-Generaal geholpen worden, die zich zelf niet weten te helpen.

O Land! dat zulk eenen zegen bezit, eene wetgevende magt, die, Heere, vergeef het hun! zelf niet en weet wat zij wil. (1)

O Land! dat eene overkostbare grondwet bezit, die den Koning niet toelaat, deze magt te ontbinden, en het volk van zulk eenen zegen te verlossen.

Groot is uwen lof, o Land mijner geboorte! Ik wil dien lof uitbazuinen, van het eene einde der wereld tot het andere.

En den lof uwer finantie-helden, en den lof uwer geldzakken zoo volle als ledige, dat de gansche aarde daarvan weergalme.

Ziet uwe schatkist was ledig, uwe groote schatkist, waarin uwe bewoners zoo vele schatten, en ook de weduwe haar penningsken had gestort. (2)

En op den roep, die daarvan uitging, stroomdet gij bewoners allen toe, en voorzaagt, velen boven hun vermogen en tot hunne schade, in dien nood.

Ziet gij deed edel, zoo als de zoon in de gelijkenisse, welke zeide: »ik en zal het niet doen" en die evenwel heenging, en deed het. (3)

En nu gaat er een gejuich op onder den volke, en zij roepen: »ziet onze groote ledige schatkist, zij is »weder gevuld, en dat hebben wij gedaan!"

Ja juicht Nederlanders! Juicht! dat is uw werk, zij is gevuld, gevuld die groote kist! Nooit zal zij weder ledig kunnen geraken.

Ledig, ledig, vreeslijk woord! Nooit zult gij weder in de ooren der Nederlanders weêrgalmen.

Maar vol, vol, dit is het troostelijk woord, dat voortaan steeds in uwe ooren zal klinken, in uwe geldzakken zal rammelen.

Ook mijne zangster is vol, vol, haar hoofd en het mijne zijn vol — ...... van zorg voor de toekomst .... !

. . . .

Vreeslijk verschijnsel, — nachtspook! — weg van mij! — uit mijne verbeelding! — — Bodemlooze schatkist! — Wat zult gij?

. . . .

Z . . . . z Mei 1844. DIXI.

(1) Lucas XXIII v. 34.
(2) Marcus XII v. 42, 44.
(3) Matheus XXI v. 29.

MENGELINGEN.

Over de onwetendheid en de kunst van niet te weten.

Als om strijd verheffen zich zoo vele stemmen, om de genoegens van *kennis* en *wetenschap* uit te bazuinen, dat het mij wel geoorloofd zal zijn, eenige flaauwe klanken ter eere der oude heerscheresse dezer aarde, de *onwetendheid* te stamelen.

Onwetendheid, sombere godin, wat is er van uw rijk geworden? Waar zijn uwe altaren, en die drom van aanbidders, die er veeleer hun verstand en geest ter uwer verheerlijking opofferden? Door de beschaving verjaagd van land tot land, van volk tot volk, resten u geene andere wapenen dan de dagelijksche sleur en de vooroordeelen; geene verdedigers dan willekeur en bijgeloof. De openbare meening is tegen u, en weldra zult gij van de aarde verdwijnen, als de ochtendnevels voor de schitterende stralen der lentezon en in onzigtbare ziertjes opgelost worden.

Na deze dichterlijke uitboezeming, onafscheidbare inleiding van hetgeen volgen zal — ga ik regt op mijn onderwerp af.

Verwacht echter van mij geene diepzinnige, langdradige verzameling of opsomming der voordeelen die ik aantoonen wil. Ik verfoei de synoptische schilderingen. Laten wij veeleer, gezamenlijk aan onzen geest den vrijen teugel vieren, en het eerste dat het toeval ons biedt aangrijpen.

Beschouwen wij al dadelijk gindsche persoon.

Ziet hoe levendig zijne blikken, regts, links, voor en achter zich, rond waren! Hij zoekt, hij bespiedt, hij moet iemand hebben, wie het ook zij, een sterveling die hem aanhoort.

Daar heeft hij hem gevonden, hij vervolgt, hij bereikt hem.

Met wat een wellust haalt hij weder adem! Wat een verfijnd genot ligt er in deze rust, in die redenaars voorbereidingen, welke hetgeen hij zeggen zal, voorafgaan! Zeker van zijn genoegen, en niet dan na al de geneugten der voorbaat gesmaakt te hebben, roept hij uit:

«Mijne heeren! weet gij het nieuws al, dat groote, dat belangrijke, dat verwonderenswaardige nieuws." —

Hoe verheft zich zijne gestalte — na dit gezegd te hebben; met welke drift zoeken zijne van tevredenheid glinsterende oogen, naar spanning, nieuwsgierigheid, ongeduld op dat tegen hem overstaand gelaat.

Maar, helaas! dat gelaat, dat verraderlijke gelaat, is dood en die mond, in stede van te vragen, opent zich slechts om deze koude woorden te uiten:

«Het nieuws! — dat weet ik al lang."

Schrikkelijke klanken, die de glimlach in een' grijns en het genoegen in teleurstelling veranderen.

Men verlaat elkander. *Maar* was de scheiding wel de ontmoeting waard? En gij, aan wien hij zijn nieuws wilde mededeelen, had gij niet beter gedaan, door u te houden als of gij het niet wist?

Plaatsen wij ons voor eene andere schilderij. Veroorlooft mij, u deze schitterende vereeniging voor te stellen.

Het te lang reeds over afgezonderde groepen gevoerde gesprek, is eindelijk algemeen geworden. Er komt leven, er komt beweging in die bonte menigte. Plotseling roept een der aanwezigen, — door de gelegenheid vermeesterd — met eene stem, die al de overigen overschreeuwt. «Ha, daar schiet mij eene allerpikantste anekdote te binnen, die moet ik u eens verhalen."

Men zwijgt en luistert.

Met welk eene zelfvoldoening laat de zegepralende spreker zijne blikken over de zwijgende vergadering weiden. Met wat een welbehagen herhaalt hij de anekdote die hij mededeelen wil, nog eens in zijne gedachte, tot in de kleinste bijzonderheden. Hoe geleerd leidt hij zijn verhaal in, met die sierlijke verheffing der hand, dien naar den hemel geslagen blik, die welsprekende kuch, een kuch, waarin eene wereld vol denkbeelden ligt, en wier onmetelijke beteekenis, naauwelijks door geheele bladen zou kunnen worden uitgedrukt.

Hij begint.

«Het was in het jaar 1792, dat de abt van *Maurey*......"

«1792!" roept dadelijk een der hoorders uit. «Gij vergist u, de gebeurtenis die gij verhaalt is van 93, ik heb ze van een ooggetuige."

Zoekt eens na dien verraderlijken uitval, naar het vuur in de oogen van den spreker, naar den geest die hem bezielde. Hij vervolgt zijn verhaal, maar koud; de anekdote wordt langdradig, en als de *saillie* gekomen is, vloeit zij mat van zijne lippen, zonder kracht, zonder leven, zonder effekt! Het genoegen dat hij zich voorstelde, het genoegen dat hij aan anderen wilde verschaffen — beide zijn verdwenen.

Verwijderen wij den betweter. Vooronderstellen wij, dat de anekdote zegevierend en geleidelijk gekomen was, tot aan den kwinkslag waarmede zij geëindigd moest worden. Verplaatsen wij ons in dat gelukkig oogenblik, waarin de verhaler omtrent tot aan het einde zijner loop genaderd, adem schept, en onderwijl, gebaren, blik, houding alles zamelt, en zich rust tot het brengen van den beslissenden slag. Hij opent den mond. Maar he- . . . Sneller dan de bliksem, komt hem een geleerde hoorder, deze rol moede, voor; en het beslissende gezegde is geuit — maar niet door hem.

Arme verhaler. Een ander, ijverzuchtig op uwen roem, heeft u de belooning eener naauwkeurig berekende en voorbereide zegepraal ontroofd: *tulit alter honores*, en de anekdote heeft het zout, het pikante verloren, eerste voorwaarden der algemeene verwondering.

Maar ziet gij niet ginds, in de hoek der zaal, die groep zich dringen om één man; onderscheiden door zijne geleerdheid, de diepte zijner kennis en de grondigheid zijner gedachten. Hij spreekt, hij verklaart in juiste, gemakkelijke en duidelijke bewoordingen een der ingewikkeldste verschijnsels in de natuur. Hoe sierlijk spreekt hij! Hoe voorkomend daalt hij af van de hoogte zijner omvattende geleerdheid, tot ons dagelijksch begrip. Wat ligt er een genoegen in, hem te volgen, het licht dat met onuitwischbare trekken uit zijnen mond straalt op te vangen. Men houdt den adem in, om beter naar hem te luisteren. Maar o smart! Daar nadert een schijngeleerde met zijne domme ervaring. Met wat een onbeschaamdheid, valt hij den beminnelijken redenaar in, onder het masker van zedigen twijfel! Hoe gretig put hij nieuwe vragen uit elk hem gegeven antwoord. Met hoeveel vlugheid maakt hij zich, door vragen op vragen te stapelen, meester van het gesprek. En ieder beroofd van het genoegen dat hij smaakte, verwijdert zich verdrietig, den geleerden babbelaar verwenschende. De mond des voortreffelijken is gesloten, en met haar de bron van kennis, die ons verstand zoude verlichten.

Priesters der geleerdheid, en gij vlijtige verspreiders van kennis, ziet gij niet van dag tot dag de aanloksels van het nieuwe afnemen en verdwijnen, de anekdote uit ons gezellig onderhoud verbannen, en de woorden der geleerden even zelden worden als gratie en beminnelijkheid? Wie zal nieuws mededeelen? Wie het pikante er van genieten? Immers dadelijk weten wij het, zonder inspanning, zonder er op te wachten, zonder voorbereiding. Waar zal de geestige man gevonden worden, die ons met aangename verhalen vermaakt? Wij hebben ze toch alle gelezen. Wie zal eindelijk niet, na lange en ingespannen studie, gelooven den rang en de regten verkregen te hebben van den uitstekenden man van wien ik gesproken heb, want de inspanning is het genie der middelmatigheid.

Kent gij D....? Wie meer dan hij, geniet al de voordeelen, die de naam van een lief man te zijn, aanbieden? Ieders mond is onvermoeid in het prijzen van zijn geest, zijn smaak en zijne toegevendheid. Geen feest, geene gezellige bijeenkomst, kan zonder hem plaats hebben.

Dring tot op den grond van zijn hart en gij zult er het geheim lezen. *Hy verstaat de kunst van niets te weten.*

Het verhaal twintig maal gehoord, twintig maal herhaald, hoort hij geduldig aan; hij tintelt van verrassing, bij het vernemen van het nieuws dat hij reeds weet. Hoe veel malen, heb ik hem niet zedig hooren luisteren naar de uiteenzetting van de beginselen eener wetenschap die hij door en door kende, voor hem is alles nieuw; alles ervaring, alles kunde. Gij, die hij leder ander leerling zijt, wordt hij hem leeraar; en de zelfvoldoening die hij u verschaft, is het geheimzinnige werktuig zijner beminnelijkheid.

Gij die er aan twijfelt, dat de onwetendheid hare voordeelen heeft, volg haar in de wereld, en weet, dat in onzen tijd van kennis, de kunst te vermaken en te behagen dikwijls bestaat in de *kunst van niet te weten.*

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22. Junij. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Die Hoffnung, J. H. Arians, Carolinienseel, haver; de Pelikaan, E. Poren, Londen, stukgoed; Ohio, W. Bankens, Mantanzas, koffij en suiker; die Hoffnung, O. H. Haak, Helsingborg, garst; de Vriendschap, G. D. Douwes, Memel, hout; Lamina, J. de Boer, Riga, zaad, als liggende op order.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Nuova Iberia, R. Tribuno, Havannah, Elisa Emma, J. J. Seblie, Riga, beide ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.